

diu que els immigrants hauran de signar un contracte en arribar al País Valencià; ara fa veure que la llei de dependència no s'activa per culpa del Govern de Zapatero, ara reclama policies a dojo, o, en el súmmum del desconcert, inaugura un front amb Catalunya per a exigir més bon finançament, basat en la demografia. Una posició que xoca amb allò que defensa el PP de fa anys: un sol discurs a tot l'estat espanyol, la mateixa idea repetida amb insistència pertot arreu. Al PP de Castella – Lleó o al de Castella – la Manxa no comparteixen que el criteri poblacional impulse el nou sistema de finançament.

A totes. El president Camps té un objectiu perfectament clar, al seu cervell: fer-se amo de les cinc úniques alcaldies valencianes de les 25 més importants que no té el PP: Elx, Gandia, Burjassot, Dénia i fins i tot Alaquàs, on governa qui d'ací a ben poc podria esdevenir el seu rival autòcton, Jorge Alarte. En els tres primers casos, el PP té la fita a l'abast. Si el 2011 fa realitat aquests desigs i –ell o qui ell dicte– renova la seua còmoda situació a les Corts valencianes, serà difícil que no considere que el País Valencià se li fa curt. Ja va passar amb Joan Lerma, amb Ciprià Ciscar, amb Zaplana..., amb l'atenuant que cap d'ells no tenia, al seu partit, tan poca competència. Camps no sedueix, no té la talla dels seus antecessors, però fa l'efecte que el moment oportú s'acosta alhora que Camps se situa en el lloc adequat.

No l'afecten ni els estirabots del locutor de la cadena COPE Federico Jiménez Losantos, que, obnubilat per la seua passió *aguirrista*, el menysté amb qualificatius com "el de la huerta" o expressions com ara "Paquito, no me seas tan chocolatero", si no afirma directament que una de les poques equivocacions que mai cometé Zaplana fou l'elecció del seu successor.

La setmana passada, 300 alcaldes valencians, andalusos i murcians del PP clamaven a Oriola (Baix Segura) per l'aigua de l'Ebre. Entre tanta gavina, incloses algunes de pedigrí com Arenas i Valcárcel, una no s'estava de bategar les ales, com volent volar més alt. Al bec, portava tatuat el número 6.

Victor Maceda

L'adéu a la política d'Eduardo Zaplana deixa el seu principal delxeble, José Joaquín Ripoll, com a gran defensor del seu llegat.

A vida o mort

La retirada 'temporal' de la política d'Eduardo Zaplana és l'ocasió d'or que esperava Francesc Camps per obtenir el control de totes les federacions valencianes. José Joaquín Ripoll, president de la Diputació d'Alacant i de la direcció provincial del PP, té el repte de no cedir posicions.

Ja no hi ha opció a res més. A vida o mort. A cara o creu. El futur del PP d'Alacant es juga només a una carta: o els zaplanistes –ara ja ripollistes– mantenen el poder orgànic al congrés provincial que se celebrarà abans no acabe l'any; o els partidaris del president de la Generalitat, Francesc Camps, assoleixen, de forma definitiva, el poder. Seria l'assalt decisiu a l'única organització territorial que el cap del Consell encara no té sota la seua jurisdicció. I, en aquest escenari que s'ha de bastir els mesos

vinents, la decisió d'Eduardo Zaplana de deixar la vida política i acceptar l'oferta de feina de Telefónica significa un punt d'inflexió total i absolut a les files dels populars alacantins.

Des dels primers anys del decenni dels 90, l'ex-ministre i ex-president de la Generalitat ha exercit un poder gairebé absolut sobre l'estructura de l'organització. No es podia entendre l'evolució del PP a les comarques alacantines sense el lideratge i l'adhesió absoluta de fins el darrer regidor del poble més xicotet d'Alacant a la

figura d'Eduardo Zaplana. I no es podria entendre res ni de la situació actual ni d'allò que es pot esdevenir aquests mesos a les files dels populars d'Alacant sense valorar l'impacte de l'eixida de l'ex-portaveu del PP al Congrés dels Diputats de la primera línia política.

Alacant, ara com ara, continua essent el reducte que no controla Camps. Clar i ras. El principal baró territorial del PP i l'home que ha salvat Mariano Rajoy d'abandonar el lideratge dels populars no ha estat capaç, en cinc anys, de superar l'hereu de Zaplana, José Joaquín Ripoll, a les comarques d'Alacant. El campsisme hi avança, això és cert. És lògic, atès l'extraordinari poder que ha acumulat Camps des que el 2003 accedí a la Generalitat. Els seguidors del cap del Consell controlen Elda, Sant Vicent del Raspeig, Torrevella o, fins i tot, Benidorm, el feu històric de Zaplana on Camps va aconseguir, per primera vegada, la victòria a la darrera elecció de compromissaris per al congrés estatal del PP celebrada el mes passat. Però, per contra, Ripoll encara té sota domini Alacant, Oriola, Novelda o Alcoi, a banda de bona part de les agrupacions més petites. Es a dir, que, possiblement, l'actual president de la Diputació encara podria mantenir la direcció del PP en el proper congrés provincial amb un cert avantatge, tot i el poder creixent del president de la Generalitat.

El gran problema de Ripoll és copsar si les seues forces romandran unides fins a aquella convocatòria. De moment, l'hereu de Zaplana ja ha anunciat públicament que anirà a la guerra contra Camps i optarà a la reelecció com a president provincial del PP. Amb aquesta decisió intenta mantenir les seues forces cohesionades i sense fuites. Sap que aquesta és la clau i l'única via que el pot dur a mantenir la quota de poder territorial.

Però el president de la Generalitat no perdona moltes coses a Ripoll. Ni la seua fidelitat a Zaplana, ni que haja plantat cara al campsisme al llarg dels darrers anys, ni l'intent del PP d'Alacant d'influir en les candidatures electorals. I Camps vol fer pagar això a Ripoll. Com? Tractant d'obtenir els suports necessaris per

a guanyar el congrés i posant fi al principal feu del que era l'immens imperi polític de Zaplana. Heus ací la batalla. A cara o creu. A vida o mort. O guanya Camps o guanya Ripoll. No hi ha més opció.

I, a més a més, Camps veu claríssim que ha arribat el moment del setge definitiu. De moment, els seguidors del president de la Generalitat ja han mirat de girar la truita amb l'elecció de compromissaris per al congrés estatal del PP amb victòries com l'esmentada a Benidorm. I ho han intentat amb tota la seua artilleria. De fet, Ripoll fins i tot va denunciar pressions de destacats càrrecs de la direcció autonòmica —en referència al secretari i al vice-secretari general, Ricardo Costa i David Serra— a càrrecs locals per tal que signaren els avals per Mariano Rajoy. De tota manera, no ho han aconseguit: Ripoll, al marge de les pressions, ha conservat el suport d'un 65% dels

Joaquín Ripoll, tot i les pressions, conserva el suport del 65% dels compromissaris alacantins

compromissaris electes en el procés intern del PP.

L'operació de Zaplana, però, ha donat a Camps una altra oportunitat de fer més fort el setge. Ara els campsistes miren d'aprofitar l'impacte de la marxa de Zaplana per tal de provocar que càrrecs que fins ara li eren pròxims canvien de bàndol i facen costat a Camps. El primer que ho ha fet ha estat l'ex-president de les Corts Valencianes i ara senador territorial, Julio de España, president local del PP a la ciutat d'Alacant. Pocs hores després de confirmar-se que Zaplana passava a la vida empresarial, Camps confiava a De España la coordinació dels quatre senadors dels populars alacantins a Madrid. De moment, el sector que encapçala Ripoll ha pogut aturar un degoteig, per bé que ningú no sap si de forma definitiva.

No es tracta d'una qüestió menor. D'aquest transvasament de càrrecs, situats fins ara en l'òrbita del zaplanisme, cap a les files del campsisme, en depèn el futur del PP d'Alacant. Si Joaquín Ripoll i les seues tropes el poden deturar, hauran recorregut amb èxit una part del camí. Tot al contrari, si Camps va sumant suports, la situació dels zaplanistes començarà a complicar-se, com més anirà més. En aquest escenari es mourà el PP d'Alacant els mesos vinents, amb un futur que té una única fita: el congrés que renovarà la direcció provincial.

De fet, José Joaquín Ripoll ja ha traslladat als seus que no forcen la màquina per plantar cara als campsistes ni al congrés estatal que es farà a València entre el 20 i el 22 de juny ni tampoc al conclave autonòmic que ha de convocar-se cap al mes de novembre. No faran cap numeret coincidint amb l'elecció de Rajoy ni qüestionaran —seria un suïcidi— la continuïtat de Camps. Concentraran tots els efectius a mirar que Joaquín Ripoll guanye el congrés d'Alacant.

Una batalla que ha estat soterrada al llarg dels onze mesos que han durat els compromisos electorals, però que torna a eixir ara a la superfície. Tots dos bàndols ho tenen decidit: aniran a la guerra. Ripoll, amb l'única eina de què disposa: el seu lideratge heretat de Zaplana. Però en qui confiarà Camps? Té diverses opcions a les mans per a provar de dominar el PP alacantí. Pot optar per líders de caire autonòmic, com ara el vice-president i conseller d'Economia, Gerardo Camps, o també David Serra, natural de Benissa (Marina Alta). Però el president de la Generalitat també podria decidir-se per un perfil més pròxim al dels nombrosos líders locals que té el PP a les comarques d'Alacant. En aquests paràmetres podrien encaixar, per exemple, les figures de l'alcalde de Crevillent, César Augusto Asencio, o la portaveu municipal a Elx, Mercedes Alonso.

La lluita al PP d'Alacant, per tant, és a les envistes. I només tindrà un guanyador: o els antics zaplanistes o Camps.

Pere R. Fernández